Jane Harper

Forța naturii

Traducere din engleză
de Cornelia Marinescu

BOOKZONE

3
TREI

Prolog

Mai târziu, cele patru femei nu au reușit să cadă cu totul de acord decât asupra a două aspecte. Unu: nimeni nu a văzut când Alice Russel a fost înghițită de întinderea acoperită de tufișuri și copaci. Doi: uneori, Alice putea să fie de o răutate tăioasă ca o lamă.

*

Femeile întârziau să apară la punctul de întâlnire.

Bărbații — care semnaseră de sosire la marcaj, cu un avans respectabil de treizeci și cinci de minute față de obiectivul stabilit pentru amiază — se băteau reciproc pe umăr, în timp ce răsăreau din liziera pădurii. Misiune îndeplinită. Conducătorul programului de team building îi aștepta pe cei cinci cu o mină afabilă și binevoitoare, îmbrăcat cu hanoracul de polar roșu, uniforma organizatorilor. Oamenii și-au azvârlit în spatele microbuzului sacii de dormit ultimul răcnet și au urcat răsuflând ușurați. În mașină se afla un munte de pungi cu fructe uscate și alune și termosuri cu cafea. Nou-sosiții s-au întins însă direct spre sacul așezat în spatele proviziilor, unde erau telefoanele lor mobile, la care trebuiseră să renunțe. Reintrau, în fine, în posesia lor.

Afară era frig. În privința asta, nimic nou, nicio schimbare. În ultimele patru zile, soarele de iarnă, livid, nu apăruse cu totul de după nori decât o singură dată. Măcar în microbuz era uscat. Bărbații s-au relaxat. Unul dintre ei a făcut o glumă despre talentul fetelor de a citi o hartă și au râs cu toții. Au băut cafea și au așteptat să apară și colegele lor. Trecuseră trei zile de când le văzuseră ultima oară; mai puteau să aștepte câteva minute.

După o oră, enervarea a luat locul îngâmfării. Unul câte unul, cei cinci bărbați s-au dezlipit cu greu de pe scaunele confortabile ale mașinii și au început să bată cu pași apăsați, în sus și-n jos, drumul de pământ. Își ridicau mâinile spre cer, ca și cum lungimea aceea de braț în plus ar fi reușit să prindă semnalul nestatornic. Nerăbdători, tastau către jumătățile lor mai bune, aflate în oraș, mesaje care nu voiau să se trimită. *Întârziem. Suntem ținuți pe loc.* Ultimele câteva zile nu trecuseră deloc ușor, iar acum îi așteptau un duș fierbinte și o bere rece. Și, a doua zi, serviciul.

Conducătorul programului privea fix liziera pădurii. În cele din urmă, și-a scos stația radio.

Au sosit câteva întăriri. Rangerii și-au pus vestele reflectorizante și vocile li s-au animat. *Le scoatem noi de-acolo cât ai zice pește*. Știau pe unde se rătăcește lumea și mai aveau încă ore bune de lumină. Câteva, oricum. Destule. N-avea să le ia mult timp. S-au avântat spre zona împădurită, înaintând ca niște profesioniști. Grupul de bărbați s-a bulucit înapoi în microbuz.

Când echipa de salvatori a reapărut la lizieră, amestecul de fructe și nuci se terminase și cafeaua rămasă era rece și amăruie. Eucalipții își profilau siluetele pe cerul tot mai întunecat. Fețele oamenilor erau încremenite. Sarcasmul dispăruse odată cu lumina zilei.

În microbuz, bărbații stăteau tăcuți. Dacă ar fi fost o criză de management, ar fi știut ce e de făcut. O scădere a profitului, o clauză contractuală nedorită, nicio problemă. Aici însă, în sălbăticie, pădurea părea să voaleze răspunsurile. Își țineau în poală telefoanele fără viață, ca pe niște jucării stricate.

Din stațiile radio se auzea murmur de voci. Farurile vehiculelor străpungeau zidul compact de arbori, iar în aerul rece al nopții aburii respirațiilor alcătuiau norișori. Căutătorii au fost rechemați pentru noi îndrumări. Bărbații din microbuz nu reușeau să audă detaliile discuției, dar nici nu era nevoie. Tonul era edificator. După lăsarea întunericului, acțiunile care se mai puteau desfășura erau limitate.

Până la urmă, grupul de salvatori s-a destrămat. Pe locul din față al microbuzului a urcat un tip cu vestă reflectorizantă. Avea să-i conducă el pe bărbați la cabana din rezervație. Toată lumea trebuia să rămână peste noapte acolo, acum nu se puteau lipsi de un om care să-i ducă la Melbourne, un drum de trei ore. Bărbații încă încercau să asimileze ce li se comunica, când s-a auzit primul țipăt.

Ascuțit, ca de pasăre, un sunet neobișnuit noaptea, și toate capetele s-au întors spre cele patru siluete care au apărut pe coama dealului. Două păreau să o susțină pe a treia, iar o a patra siluetă mergea săltat, clătinându-se, în urma lor. De la depărtare, sângele de pe fruntea ei părea negru.

Ajutor! Una dintre femei a strigat. Și nu doar o singură dată. *Suntem aici. Avem nevoie de ajutor, ea are nevoie de un doctor. Vă rugăm, ajutați-ne! Slavă cerului, slavă cerului că v-am găsit!*

Salvatorii alergau; bărbații, abandonându-și telefoanele pe banchetele microbuzului, veneau gâfâind la câțiva pași în urma lor.

Ne-am rătăcit, spunea cineva. Altcineva: *Ea s-a rătăcit*.

Era greu să le distingi. Femeile strigau, plângeau, vocile li se amestecau.

Alice e aici? A reușit să ajungă? A pățit ceva?

În haos, în noapte, era imposibil de spus care dintre cele patru se interesase de starea lui Alice.

Mai târziu, când totul s-a agravat, fiecare avea să insiste că ea fusese cea care întrebase.

BOOKZONE

Capitolul 1

— Nu intra în panică!

Deși până în acel moment nu avusese absolut niciun gând să facă așa ceva, agentul federal Aaron Falk a închis cartea pe care o citea. Și-a trecut telefonul în mâna zdravănă și s-a ridicat în capul oaselor, în pat.

— Bine.

— Alice Russell a dispărut, a rostit, calmă, femeia de la capătul celălalt al firului. Așa se pare.

Falk și-a pus deoparte cartea.

— A dispărut cum?

— Cu desăvârșire. De data asta nu doar ne-a ignorat apelurile telefonice.

Falk a auzit la telefon oftatul partenerei lui. Carmen Cooper părea mai stresată decât o auzise el vreodată în cele trei luni de când lucrau împreună. Iar asta spunea foarte multe.

— S-a rătăcit pe undeva prin masivul Giralang, a continuat Carmen.

— Giralang?

— Mda, prin est, nu?

— Da, știu unde e masivul, i-a răspuns Falk. Dar mă gândeam la ce reputație au dealurile alea.

— Te gândești la Martin Kovac? Nu pare ceva de genul ăla, slavă Domnului!

— Ai face bine să speri că nu. Oricum, au trecut vreo douăzeci de ani, nu-i așa?

— Se împlinesc douăzeci și cinci, cred.

Și totuși, unele lucruri nu se uită niciodată. Falk nu era decât un adolescent când masivul Giralang începuse să deschidă buletinele de știri. O mai făcuse de alte trei ori, în următorii doi ani. De fiecare dată, imaginile cu echipele de căutare care măturau la pas întinderea plină de vegetație, cu câini de urmărire trăgând în lesă, fuseseră urmărite în tot statul de oameni în fața televizoarelor în livingurile lor. Până la urmă echipele de căutare reușiseră să găsească majoritatea cadavrelor.

— Ce căuta tocmai acolo? a întrebat Falk.

— E un complex de team building pentru corporații.

— Glumești?

— Din păcate, nu, a zis Carmen. Deschide televizorul, e la știri. Au chemat o echipă de căutare.

— Stai puțin.

Doar în boxeri, Falk s-a dat jos din pat și și-a tras pe el un tricou. Aerul nopții era răcoros. Desculț, s-a dus lipăind în living și a deschis pe canalul de știri non-stop. Prezentatorul vorbea despre activitatea din parlament din ziua respectivă.

— Nu-i nimic. Chestii de serviciu. Du-te și te culcă la loc, a mai auzit-o Falk pe Carmen murmurându-i în ureche și și-a dat seama că femeia vorbea cu cineva de lângă ea.

Și-a imaginat-o deodată în biroul pe care-l împărțeau amândoi, stând la masa care fusese înghesuită acolo, lângă a lui, cu trei luni în urmă. De atunci începuseră să lucreze

foarte strâns, literal vorbind. Când Carmen se întindea, se lovea cu picioarele de piciorul scaunului său.

Falk se uită la ceas. Era trecut de ora zece, sâmbătă seara; în mod sigur, tipa era acasă.

— Hai, te-ai lămurit? l-a întrebat Carmen, de astă dată șoptit, din grijă pentru cel cu care era.

Logodnicul, a presupus Falk.

— Nu încă.

Falk nu avea de ce să vorbească în șoaptă.

— Stai…

Burtiera se derula pe ecran.

— Citesc acum, a adăugat el.

PENTRU EXCURSIONISTA ALICE RUSSELL, 45 DE ANI, DIN MELBOURNE, CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG.

— *Excursionistă* din Melbourne? a zis Falk.

— Da, știu.

— De când a ajuns Alice…

S-a oprit. Își imagina pantofii lui Alice. Cu tocuri înalte. Cui.

— Știu. La știri s-a spus că participa la un team building. Făcea parte dintr-un grup trimis acolo pentru câteva zile și…

— Câteva zile? De cât timp lipsește, de fapt?

— Nu știu precis. Cred că de-aseară.

— M-a sunat pe mine, a zis Falk.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Apoi:

— Cine? Alice?

— Da.

— Când?

— Aseară.

Falk și-a luat telefonul de la ureche și a căutat în apelurile pierdute. Apoi l-a dus înapoi la ureche.

— Mai ești? Azi-dimineață, devreme, pe la patru și treizeci de minute, mai precis. N-am auzit când a sunat telefonul. Când m-am trezit, am văzut că am un mesaj în căsuța vocală.

Din nou tăcere.

— Ce ți-a spus?

— Nimic.

— Absolut nimic?

— Nu exista niciun mesaj în căsuță. M-am gândit că a fost greșeală.

Buletinul de știri de la televizor difuza o fotografie recentă cu Alice Russell. Părea făcută la o petrecere. Își purta părul blond strâns într-un coc complicat și avea o rochie argintie, care lăsa să se vadă cât de multe ore petrecuse la sala de antrenamente. Arăta mult mai tânără decât era de fapt, cu vreo cinci ani, dacă nu și mai bine. Zâmbea spre obiectivul aparatului, într-un fel în care nu o făcuse niciodată pentru Falk și Carmen.

— Am încercat să o sun înapoi, când m-am trezit; probabil pe la șase și jumătate, a zis Falk, cu ochii încă la ecranul televizorului. Nu mi-a răspuns.

La televizor se difuza acum o imagine aeriană a masivului Giralang. Culmi și văi care se succedau, rostogolindu-se spre linia orizontului, un ocean vălurit, verde, în lumina slabă a iernii.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI…

Carmen nu mai spunea nimic, dar Falk o auzea cum respiră. Pe ecran rangerii păreau să aibă dimensiuni exagerate. Uriașe, chiar. Din unghiul de filmare, bolta bogată a coroanelor arborilor părea cu totul impenetrabilă.

— Stai să mai ascult o dată mesajul, a zis Falk. Te sun eu.

— Bine, a răspuns Carmen și convorbirea s-a întrerupt.

S-a așezat pe canapea, în semiîntuneric, doar lumina ecranului licărind albastru. Nu trăsese draperiile și dincolo de balconul micuț se vedeau luminile orașului Melbourne, profilate la orizont. Lumina de semnalizare din vârful clădirii Eureka Tower clipea roșie și regulat intermitentă.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG…

A dat televizorul mai încet și a format numărul căsuței lui vocale. Apel primit la 4:26 a.m. de pe mobilul lui Alice Russell.

La început, Falk nu a reușit să audă nimic, așa că a apăsat mai tare telefonul pe ureche. Nu auzea decât sunetul surd al paraziților, vreo cinci secunde. Zece. De astă dată a ascultat până la final. Zgomotul alb se insinua în valuri, de parcă ar fi venit de sub apă. Era și un murmur înfundat, care putea să vină de la cineva care vorbea. Apoi, din senin, s-a auzit o voce. Falk a aruncat telefonul cât colo și l-a privit fix. Vocea era așa de slabă, că s-a întrebat dacă nu cumva și-o imaginase el.

A bătut ușor în ecran. Stând în apartamentul lui liniștit, a închis ochii și a mai ascultat mesajul încă o dată. Nimic, nimic și apoi, din beznă, o voce pierdută a rostit două cuvinte.

— *… să o rănească…*

Capitolul 2

Când Carmen a oprit în fața apartamentului lui Falk, zorii nu se iviseră încă. El o aștepta deja pe trotuar, cu rucsacul alături, pe asfalt. Ghetele de drumeție îi erau țepene, din cauză că le folosise prea puțin.

— Ia să auzim mesajul, a zis ea, în timp ce Falk se suia în mașină.

Scaunul șoferului era dat mult în spate. Carmen era una dintre puținele femei întâlnite de Falk care era destul de înaltă ca să-l poată privi drept în ochi atunci când stăteau față în față.

Falk a pus telefonul pe difuzor și a apăsat pe buton. Sunetul paraziților a umplut mașina. Cinci, zece secunde de mutenie, apoi cele două cuvinte s-au auzit slab, vag. Alte câteva sunete înfundate și apelul s-a întrerupt.

— Încă o dată, a zis Carmen, încruntată.

Femeia închise ochii și, în timp ce asculta, Falk s-a uitat la fața ei. La cei 38 de ani, Carmen avea cu doar șase luni mai mult decât el, nu doar ca vârstă, ci și ca experiență, însă acum era prima dată când carierele lor în Poliția Federală se intersectau. Carmen abia venise în cadrul echipei de investigații financiare din Melbourne, mutată de la

Sydney. Falk nu reușea să-și dea seama dacă ea regreta sau nu. Carmen deschise ochii. În lumina portocalie a felinarului de pe stradă, pielea și părul ei păreau cu o nuanță mai închise decât de obicei.

— „Să o rănească“, zise ea.

— Așa mi s-a părut și mie.

— La sfârșit n-ai mai reușit să distingi și altceva?

Falk a dat volumul la maximum și apoi a apăsat pe replay. Își dădu seama că nu mai respira, străduindu-se să audă.

— Auzi? l-a făcut ea atent. Nu spune cineva „Alice“?

Au ascultat iar și, de data asta, peste zgomotul înfundat, Falk a prins o ușoară inflexiune, ceva ce semăna cu un sâsâit.

— Nu știu ce să zic, a spus el. Poate că sunt doar paraziți.

Carmen a pornit motorul. În liniștea de dinaintea zorilor, zgomotul se auzea tare. S-a îndepărtat de trotuar, a intrat pe șosea și abia apoi a vorbit din nou.

— Cât de sigur ești că e vocea lui Alice?

Falk a încercat să-și amintească timbrul vocii lui Alice Russell. Tipa avea o voce oarecum distinctă. Adeseori grăbită. Întotdeauna hotărâtă.

— Nu am niciun motiv să spun că *nu* e ea. Dar e greu de spus cu exactitate.

— Foarte greu. Nici măcar n-aș putea să jur că e o voce de femeie.

— Da.

Privit în oglinda de pe portieră, orizontul de deasupra orașului Melbourne se făcea tot mai mic. În față, spre est, cerul devenea din negru albastru-închis.

— Știu că Alice e o belea, zise Falk, dar sper din suflet că n-am băgat-o în vreun rahat.

— Și eu.

Când Carmen a rotit de volan să intre pe autostradă, inelul ei de logodnă a prins o sclipire de lumină.

— Polițistul local ce a avut de zis? Cum îl cheamă?

— King.

Noaptea trecută, după ce încercase să asculte mesajul vocal trimis de Alice Russell, Falk sunase imediat la poliția statală. Trecuse o jumătate de oră până fusese sunat înapoi de sergentul-major care conducea acțiunea de căutare.

— Îmi cer scuze, începuse King cu o voce care părea obosită. A trebuit să ajung la un post telefonic fix. Vremea ne dă peste cap recepția mai rău ca de obicei. Spune-mi despre mesajul vocal.

Îl ascultase răbdător pe Falk, în timp ce acesta-i povestise totul.

— Bun, a zis King, când Falk a terminat. Să știi că am făcut o verificare a apelurilor ei telefonice.

— OK.

— Ce fel de relație ziceai că ai cu ea?

— Profesională, i-a răspuns Falk. Confidențială. Ne ajuta, pe mine și pe detectivul care îmi e partener, în legătură cu o chestiune.

— Și cum îl cheamă pe coleg?

— O cheamă. Carmen Cooper.

Falk auzise foșnetul hârtiei pe care omul își nota.

— Și aștepta vreunul dintre voi un telefon de la ea?

— Nu neapărat, răspunsese Falk, ezitant.

— Ai cât de cât abilități de supraviețuire în sălbăticie?

Falk își privise mâna stângă. Pielea era încă rozalie și, ici-colo, avea zone ciudat de netede, acolo unde arsurile nu i se vindecaseră definitiv.

— Nu.

— Dar partenera?

— Nu prea cred.

Iar Falk își dăduse seama că, de fapt, habar n-avea.

Urmase o pauză.

— Conform companiei de telefonie, continuase King, azi-dimineață, devreme, Alice Russell a încercat să apeleze două numere. Numărul de urgență și pe al dumitale. Ai idee ce motiv ar fi avut s-o facă?

Era rândul lui Falk să facă o pauză. Auzea în telefon răsuflarea sergentului.

Să o rănească.

— Cred c-ar fi mai bine să venim acolo, spusese Falk. Să discutăm personal.

— Prietene, cred că ar fi o mișcare înțeleaptă. S-aduci și telefonul.

BOOKZONE

Ziua 4: Duminică dimineață

Femeia își vedea propria-i frică reflectată pe cele trei chipuri care o priveau fix. Inima îi bătea cu putere și auzea respirațiile sacadate ale celorlalte persoane. Deasupra, peticul de cer dintre copaci era de un cenușiu tern. Vântul scutura crengile și trimitea peste grupul de dedesubt un val de apă. Nimeni nu se clintea. În spatele lor, lemnul putred al adăpostului gemu și apoi se domoli.

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis ea. Acum.

Perechea cu ochii negri și mari din stânga ei a încuviințat imediat din cap, unită brusc de panică. La dreapta ei, semnul unei șovăieli cât se poate de scurte, apoi un al treilea semn de încuviințare, din cap.

— Cum rămâne cu…

— Cum rămâne cu ce?

— …cum rămâne cu Alice?

S-a lăsat o liniște grozavă. Singurele sunete veneau de la scârțâitul și foșnetul copacilor care se uitau în jos la cercul strâns al celor patru.

— Alice și-a făcut-o cu mâna ei.

Capitolul 3

După câteva ore, când Falk și Carmen s-au oprit, cerul era complet luminat, iar orașul se afla departe în urma lor. Stăteau la marginea drumului, să se dezmorțească, și norii aruncau umbre mișcătoare peste padocuri. Casele și clădirile erau puține și departe unele de altele. Un camion încărcat cu unelte pentru agricultură a trecut în viteză pe lângă ei, primul vehicul pe care îl văzuseră după treizeci de kilometri. Zgomotul a stârnit un cârd de papagali cacadu-cu-piept-roz, zburătăcindu-i dintr-un copac din apropiere, cu bătăi de aripi și țipete.

— Hai să-i dăm drumul mai departe, a spus Falk.

A luat cheia de la Carmen și s-a urcat la volanul sedanului ei grena, ponosit. A pornit motorul. I s-a părut imediat familiar.

— Am avut și eu o mașină ca asta, a spus el.

— Dar ai avut inspirația să scapi de ea?

Carmen s-a instalat în scaunul din dreapta.

— Nu a fost alegerea mea. A fost avariată la începutul anului, când eram în orașul meu natal. Un gest de bun venit din partea unor localnici.

Carmen îi aruncă o privire și un mic surâs.